

Ineens staat er een bakfiets voor mijn neus

Ik ben wel wat gewend. Zat in krakkemikkige busjes, hing achterop de Zündapp van mijn broer, beleefde grootse avonturen met tuktuks en fietsriksja's. Zelfs een 'ontvoering' in een kruiwagen bracht me veel lol, al dacht ik bij uitstappen: *nooit weer*.

En nu staat er ineens een bakfiets voor mijn neus. Eerder bedankte ik vriendelijk voor de lift. Die dingen zijn toch vooral voor ouders met blije kinderen. Laatst zag ik er eentje rijden met een volwassene die stijf rechtop zat. De angst om eruit te vallen spatte ervan af. ☺

Enfin, het is kermisdonderdag en ik ben uitgenodigd voor een etentje, helemaal in West. Fraai aan het water met uitzicht op De Oversteek. Terwijl ik erheen wandel, verbaas ik me over de gloednieuwe wijk met moderne padelbanen, skate- en stepcircuits en ateliers met winkeltjes. Ik ben er bijna wanneer mijn disgenoot mét bakfiets me inhaalt. 'Je kunt met mij terug', zegt hij met een grijns.

Ons etentje is beregezellig. Soms dwalen mijn gedachten af naar zijn bakfiets. Zou ik...? Of toch niet? Na het toetje hak ik de knoop door: ik doe het. Ik stap in, rits mijn jas goed dicht en installeer me zoals het hoort.

Daar gaan we, de donkerte in. In de verte doemt de Handelskade op, met lichtjes en schepen in de haven. We slaan rechtsaf, langs het Kronenburgerpark. Als ik de Hezelstraat inkijk, zie ik het fleurige kermisrad boven de stad uitrijzen. Wow! De wind aait zachtjes mijn wangen en ik voel me zowaar een diva zittend op een houten plank.

Plots is het voorbij. Bij een hoge stoepwand in Oost stopt mijn chauffeur. 'Ik zet je hier af', zegt hij. 'Mijn accu is bijna leeg.' Zwoel stap ik uit, nagenietend. En eerlijk? Ik kijk nu al uit naar een volgende keer. Taxi bakfiets? *Ja, graag!*